

малното познание, предлогът зазвучава и като не толкова далечна отпратка към стих. „Към върха“, т.е. третата миниатюра от цикъла „Шепот насаме“ се включва в очертания *сизифовски* тематичен кръг в поезията на Яворов¹⁹. Във „В часа на синята мъгла“ *отвъд* е многоизмерен предлог, деиктична субстантивизираност, която може да се тълкува като нирванно или като мистериозно, или като *латоновско* пространство. Сугестивно изреченото *отвъд* у късния Яворов би могло да върне прекалено назад, чак до ранното „Желание“ (1900): „далеч де никой не отива, далеч в пустинни самоти...“ Ретроспективното извикване на смисъла позволява донякъде и тълкуване в следните значения: *имагинерно-сладостно, безответно-пустинно, страстно бленувано асоциално пространство*. Изборът на подобни семантики значително се улеснява и от автореминисцентните стихове в поемата „Месалина“ (1907): „Аз искам жадна, като сред п у с т и н я, ... / о т в ъ д света ме отведи.“ (разр. м. Б. Д.). Отвъдположеното *там* у късния Яворов (1907–1909) определено разкрива семантичната си близост с мисленето на късния Яворов (1907–1909) определено разкрива семантичната си близост с мисленето на *там* от 1901 г.: „И ще идем ний / далеч от хора, в гори, / в море широко: там не могат ни злоба людска, ни закон / досегна рая ни.“ („Нощ“). Изтласкано от бъдещата лирическа текстост и дълбоко презряно в „Песен на песента ми“, *там* работи семантически съхранено в по-късните текстове на поета. Както ще имаме възможност да се уверим и по-нататък, подмолно или отявлено, *там*-пространството активно функционира в късната безотносителна *тук*-текстост на Яворов и – което е особено важно – съвсем не с изкривени, негативизирани значения, а облъхнато от положителни конотации. Изричането на миражното *там* от късния Яворов дава поредното основание още веднъж внимателно да претеглим тезата за вездешщата поетова *безотносителност* от 1905-1906 г. насетне, търсейки конкретните податки за зараждането на *безотносителни* све-